

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5067/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Марковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за водовод и канализацију "Водовод", са седиштем у Чачку, чији је пуномоћник Петар Ђуровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2506/20 од 13.01.2021. године, у седници од 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2506/20 од 13.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2506/20 од 13.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 2706/2019 од 14.07.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилји накнади нематеријалну штету и то: за претрпљене физичке болове износ од 90.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара и за умањење животне активности износ од 122.500,00 динара, све са законском затезном каматом од 14.07.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилје којим је тражила да се обавеже тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете, поред износа досуђеног у ставу 1.изреке пресуде, исплати још: за претрпљене физичке болове износ од 60.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 40.000,00 динара и за умањење животне активности износ од 127.500,00 динара, све са законском затезном каматом од 14.07.2020. године до коначне исплате. Ставом 3.изреке, обавезан је тужени да тужилји на име накнаде материјалне штете за коришћење такси превоза за долазак на посао и одлазак на прегледе и рехабилитацију исплати износ од 27.120,00 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2015. године до коначне исплате. Ставом 4.изреке, обавезан је тужени да тужилји на име накнаде материјалне штете за куповину лекова и медицинских помагала исплати износ од 7.597,33 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2015 године до коначне исплате. Ставом 5.изреке, обавезан је тужени

да тужилји на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 231.679,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2506/20 од 13.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, у ставовима 1, 3, 4. и 5. изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011... 18/2020), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужилје за накнаду нематеријалне и материјалне штете у укупном износу од 554.717,33 динара. Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилје као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ово из разлога, јер питање накнаде штете, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Поред наведеног, према члану 404. ЗПП, свака другачија примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене овог института, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења.

Из тих разлога је Врховни касациони суд одлучио је у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради накнаде штете, постављеном у поднеску од 16.03.2020. године, којим је преиначена тужба, а вредност предмета спора која се ревизијом побија износи 327.217,33 динара.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинско правном спору ради накнаде штете, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић